

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Petra Šebka a Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. v právní věci žalobce: **T. Č.**, bytem G. P. 2521, B., zastoupený Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo náměstí 449/3, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29.9.2015, č.j. JMK 125349/2015, sp.zn. S – JMK 114255/2014/ODOS/Ib,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje ze dne 29.9.2015, č.j. JMK 125349/2015, sp.zn. S – JMK 114255/2014/ODOS/Ib, **se zrušuje a věc se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovaný **je povinen** nahradit žalobci náklady řízení ve výši 9 800 Kč k rukám Mgr. Jaroslava Topola, advokáta se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 29.9.2015, č.j. JMK 125349/2015, sp.zn. S – JMK 114255/2014/ODOS/Ib, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno prvostupňové rozhodnutí Městského úřadu Židlochovice ze dne 1.9.2014, č.j. OD/62263/2014-4, sp.zn. 2014/513236.

I. Podstata věci

Městský úřad Židlochovice, jako prvostupňový správní orgán, rozhodl o správním deliktu žalobce podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o silničním provozu“). Deliktu se žalobce jako provozovatel vozidla měl dopustit tím, že dle § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Žalovaný poté žalobcovo odvolání zamítl a rozhodnutí prvostupňového správního orgánu potvrdil.

II. Shrnutí argumentace žalobce

Žalovaný podle žalobce pochybil tím, že nevyvinul dostatečnou aktivitu při zjišťování pachatele přestupku, neboť pachatele bylo možné zjistit i z údajů, které poskytl žalobce. Žalobce dále namítá nezákonnost napadeného rozhodnutí, neboť podle žalobce nebylo prokázáno, že by měřicí zařízení Ramer AD9T bylo automatizovaným technickým prostředkem používaným bez lidské obsluhy ve smyslu § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu. Podle žalobce je dále výrok prvostupňového rozhodnutí nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost, jelikož není jednoznačně vymezeno místo měření rychlosti vozidla; ulice Žerotínovo nábřeží pouze zčásti vede v obci, a není tak vyloučeno, že rychlost vozidla byla změřena mimo obec. Z výroku není podle žalobce také zřejmý směr jízdy a případná existence dopravního značení upravující nejvyšší dovolenou rychlost. Žalobce též nebyl v rozporu s § 45 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), poučen o následcích neodstranění vad odvolání, a výzva jej proto nemohla zavazovat. Správní delikt je navíc dle žalobce již promlčen.

Žalobce tedy z uvedených důvodů navrhuje napadené rozhodnutí i jemu předcházející prvostupňové rozhodnutí zrušit; na tomto procesním postoji žalobce setrval po celou dobu řízení před zdejším soudem.

III. Shrnutí procesního stanoviska žalovaného

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že s podanou žalobou nesouhlasí, napadené rozhodnutí považuje za správné a odůvodněné. Žalovaný tedy navrhuje, aby žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta, a na tomto procesním postoji setrval po celou dobu řízení před zdejším soudem.

IV. Posouzení věci

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

Napadené rozhodnutí bylo přezkoumáno v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).

Namítá-li žalobce nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, pak nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nesrozumitelnost nastává zejména tehdy, pokud výrok odporuje odůvodnění či pokud právní závěry rozhodnutí vyplývající ze skutkových okolností zcela chybí nebo důvody rozhodnutí nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné. Nepřezkoumatelným rozhodnutím pro nesrozumitelnost je také takové rozhodnutí, jehož výrok či odůvodnění nedávají smysl. Důvodem existence požadavku na co nejpreciznější vymezení skutku ve výroku rozhodnutí ve věcech správního trestání je, aby byl znemožněn opakovaný postih za týž skutek či aby bylo zamezeno záměně skutku; požadavky na vymezení skutku ve výroku rozhodnutí musí být tedy relativně striktní, zároveň však ještě přiměřené. Je pravdou, že místo měření bylo ve výroku prvostupňového rozhodnutí vymezeno pouze názvem ulice a obce, jak tvrdí žalobce, zdejší soud však již v rozsudku ze dne 8.7.2016, č.j. 62 A 7/2015-36, k totožné žalobní námitce uvedl, že přesný čas měření spolu s dalšími údaji ve výroku skutek jednoznačně konkretizuje, a na tomto závěru nemá důvod ničeho měnit ani v nyní posuzované věci za skutkově obdobných okolností.

Z výroku prvostupňového rozhodnutí zdejšímu soudu vyplývá, že rychlost byla naměřena v obci, neboť ve výroku je uvedeno, že blíže neustanovený řidič s vozidlem provozovaným žalobcem „...překročil nejvyšší povolenou rychlost, stanovenou zvláštním právním předpisem nebo dopravní značkou v obci o méně než 20 km/h...“. U správních deliktů tohoto typu je místo jejich spáchání vždy vymezeno pouze určitým úsekem komunikace, nelze tedy vyžadovat, aby bylo místo spáchání správního deliktu vymezeno „na metr přesně“ (obdobně také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28.5.2015, č.j. 9 As 291/2014-39). V nyní posuzované věci je místo spáchání správního deliktu dostatečně vymezeno uvedením ulice, času měření a údaje o tom, že měření bylo prováděno v obci. Výrok prvostupňového rozhodnutí je tedy srozumitelný a přezkoumatelný. Navíc byť fotografie vozidla není součástí výroku, a ani na ni výrok neodkazuje, lze přesné místo měření stanovit právě z této fotografie (přítomnost svislé dopravní značky A 11 „Pozor, přechod pro chodce“), která prochází správním spisem. Stejně tak je z fotografie zřejmý směr jízdy vozidla.

Žalobní argumentace poukazující na nepřezkoumatelnost napadeného (a především prvostupňového) rozhodnutí tudíž není důvodná a zdejší soud žádný důvod nepřezkoumatelnosti nenalezl ani nad rámec žalobní argumentace.

Za toho stavu se zdejší soud zabýval otázkou, zda porušení pravidel provozu bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku dle § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu. Jak již uvedl zdejší soud k totožné žalobní námitce v rozsudku ze dne 8.7.2016, č.j. 62 A 7/2015-36, a ani na tomto závěru nemá

důvod ničeho měnit, neboť v nyní posuzované věci jsou dány obdobné skutkové okolnosti, pod pojem „automatizovaný technický prostředek“ lze zahrnout technické prostředky trvale nainstalované a zpravidla pevně zabudované na určitém místě, které nevyžadují přítomnost obsluhujícího personálu. Takové zařízení je obsluhou pouze umístěno, nainstalováno, případně spuštěno, avšak samotné měření již probíhá automaticky bez toho, aby obsluha takové zařízení ovládala. Ze záznamu o přestupku, který je žurnalizován ve správním spisu na č.l. 1, je zřejmé, že měření rychlosti vozidla bylo prováděno v automatizovaném režimu. Z ověřovacího listu č. 218/3 žurnalizovaného ve správním spisu na č.l. 3 pak zdejšímu soudu vyplývá, že silniční radarový rychloměr AD9T „...byl jako stanovené měřidlo ověřen a lze jej používat k měření rychlosti za dodržování Návodu k obsluze.“. Skutečnost, že rychlost vozidla provozovaného žalobcem byla změřena v automatickém režimu, prokazuje také to, že podle bodu 2.6 ověřovacího listu č. 218/3 byl silniční radarový rychloměr na ulici Žerotínovo nábřeží umístěn ve skříní (výrobní číslo skříně 13/0206); už z toho je podle zdejšího soudu zřejmé, že se jedná o zařízení bez lidské obsluhy, které není nutné před každým měřením nastavit, ustavit do správné polohy či zvolit pro něj vhodné měřicí stanoviště, jak namítá žalobce. Za této situace zdejší soud nepovažoval za nutné provádět důkaz žalobcem předloženým návodem k předmětnému měřidlu a žalobcem předloženou mapou.

Podle zdejšího soudu byl tedy rychloměr AD9T použit v automatizovaném režimu ve smyslu § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu a žaloba je i v této části nedůvodná.

Žalobce dále namítá, že prvostupňový správní orgán nevyvinul dostatečnou aktivitu při zjišťování řidiče vozidla. K této dílčí otázce jsou podstatné následující skutečnosti plynoucí ze správního spisu: z výzvy prvostupňového správního orgánu ze dne 19.5.2014, č.j. 62263/2014-1, zdejšímu soudu vyplývá, že žalobce byl mimo jiné vyzván k oznámení osoby řidiče; podáním ze dne 16.6.2014 žalobce sdělil, že vozidlo v rozhodné době měl „...k užívání a řídil jej pan V. K., S. 1280, 512 51 L. nad P. ...“; výzvou ze dne 2.7.2014, č.j. OD/10694/2014, prvostupňový správní orgán vyzval žalobce k doplnění data narození pana K., neboť osoba „V. K., S. 1280, 512 51 L. nad P.“ nebyla nalezena v registru obyvatel; na tuto výzvu reagoval žalobce podáním ze dne 3.7.2014, ve kterém datum narození V. K. neuvedl. Odbor dopravy prvostupňového správního orgánu se proto žádostí ze dne 9.7.2014, č.j. OD/62263/2014, obrátil na odbor vnitřní správy prvostupňového správního orgánu se žádostí o poskytnutí údajů z evidence obyvatel k osobě V. K., z odpovědi odboru vnitřní správy prvostupňového správního orgánu ze dne 18.7.2014 pak vyplývá, že osoba v informačním systému evidence obyvatel nalezena nebyla. Podle záznamu o odložení věci ze dne 24.7.2014, č.j. OD/62263/2014, prvostupňový správní orgán nezačal řízení o přestupku a věc odložil dle § 66 odst. 3 písm. g) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“), jelikož nebyly zjištěny skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.

Podle § 125f odst. 4 písm. a) zákona o silničním provozu správní orgán projedná správní delikt také tehdy, pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě. Mají-li správní orgány reálnou příležitost zjistit přestupce, pak se o to mají pokusit, neboť odpovědnost provozovatele vozidla za správní delikt je subsidiární ve vztahu k odpovědnosti řidiče za přestupek (shodně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26.11.2014, č.j. 1 As 131/2014-45). To však neznamená, že by správní orgány měly činit rozsáhlé kroky pro zjištění totožnosti přestupce (shodně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22.10.2015, č.j. 8 As 110/2015-46). Prvostupňový správní orgán vyzval žalobce ke sdělení a poté k upřesnění totožnosti řidiče vozidla, a stejně tak prvostupňový správní orgán – nakonec také neúspěšně – využil jemu dostupné nástroje (evidenci obyvatel). Bylo povinností provozovatele vozidla, a tedy žalobce, vědět, kdo vozidlo řídil, a žalobce coby provozovatel vozidla nesl také odpovědnost za správnost a aktuálnost jím sdělených údajů o řidiči (shodně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17.8.2016, č.j. 7 As 135/2016-17). Podle zdejšího soudu tedy prvostupňový správní orgán učinil nezbytné kroky pro zjištění totožnosti řidiče vozidla; podmínky pro zahájení řízení o správním deliktu dle § 125f odst. 4 písm. a) zákona o silničním provozu byly splněny, a žaloba je tedy i v této části nedůvodná.

Žalobce dále namítá, že ve výzvě k odstranění vad odvolání nebyl ze strany prvostupňového správního orgánu poučen o následcích zmeškání lhůty k doplnění podání (odvolání). Z výzvy k odstranění nedostatků podání ze dne 17.9.2014, č.j. OD/62263/2014-5, je patrné, že prvostupňový správní orgán vyzval žalobce k odstranění nedostatků podání, neboť odvolání nemělo náležitosti dle § 37 odst. 2 správního řádu. Zdejší soud souhlasí se žalobcem potud, že prvostupňový správní orgán jej ve výzvě ze dne 17.9.2014 nijak nepoučil o následcích zmeškání lhůty k doplnění odvolání. Nemá-li podání předepsané náležitosti, pomůže správní orgán podateli nedostatky odstranit nebo ho vyzve k jejich odstranění a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu (§ 37 odst. 3 správního řádu). Byť v § 37 odst. 3 správního řádu není poučovací povinnost zakotvena, vyplývá povinnost poskytnout žadateli přiměřené poučení z § 4 odst. 2 správního řádu. Podle § 4 odst. 2 správního řádu poskytne správní orgán dotčené osobě přiměřené poučení o jejích právech a povinnostech, je-li to vzhledem k povaze úkonu a osobním poměrům dotčené osoby potřebné. Je tedy zřejmé, že rozsah zákonem požadované poučovací povinnosti je odvislý od povahy úkonu a osobních poměrů dotčené osoby. Zdejšímu soudu je z úřední činnosti znám zmocněnec žalobce pro správní řízení, který se specializuje na zastupování osob obviněných z přestupku či správního deliktu; tento „tradiční“ zmocněnec disponuje dostatečnou znalostí předpisů v oblasti správního trestání i vedení správního řízení, a jsou mu tak velice dobře známy náležitosti odvolání i obecné náležitosti podání i případné následky neúplného podání (či zmeškání lhůty pro doplnění podání). Podle přesvědčení zdejšího soudu byl žalobce zastoupen natolik odborně zdatnou osobou, že nebylo nutné ve výzvě k odstranění vad odvolání uvádět poučení o následcích

zmeškání lhůty, navíc podle charakteru vad a způsobu doplnění podání, jakým je odvolání, mohly přicházet v úvahu důsledky i částečně odlišné. Žaloba je tak i v této části nedůvodná.

V posledním žalobním bodu žalobce namítá, že odpovědnost žalobce za správní delikt zanikla již před pravomocným skončením správního řízení. Zánik odpovědnosti za správní delikt uplynutím času je zdejší soud povinen posuzovat z úřední povinnosti (shodně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16.4.2010, č.j. 7 As 11/2010-134). Tu je třeba zohlednit trestní charakter řízení o správním deliktu (obdobně kupříkladu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31.5.2007, č.j. 8 As 29/2007-121) a základní zásady trestního práva z toho vyplývající, jak je zřejmé z rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci *Engel proti Nizozemí* ze dne 8.6.1976, stížnosti č. 5100/71; 5101/71; 5102/71; 5354/72 a 5370/72 a navazující judikatury. Přestože je zákonodárcem zvolená objektivní odpovědnost provozovatele vozidla s možností liberace v tuzemském právním řádu (u fyzické osoby) neobvyklá, není nemožná. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16.6.2016, č.j. 6 As 73/2016-40, vyplývá, že povinnost provozovatele vozidla stanovená v § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, jejíž porušení je sankcionováno dle § 125f a násl. zákona o silničním provozu, není v rozporu s ústavním pořádkem, a stejně tak z Úmluvy o ochraně základních práv a svobod neplyne, že by správní trestání bylo možné pouze na půdorysu subjektivní odpovědnosti. Totožný názor zastává také zdejší soud, a proto zdejší soud nepřistoupil k přerušení řízení podle § 48 odst. 3 písm. d) s.ř.s. do vyhlášení nálezu Ústavního soudu ve věci sp. zn. Pl. ÚS 15/16.

K porušení pravidel povinností řidiče a pravidel provozu na pozemních komunikacích vozidlem žalobce podle § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu došlo dne 16.5.2014, napadené rozhodnutí bylo vypraveno dne 1.10.2015, a téhož dne nabylo právní moci. Od spáchání správního deliktu do jeho projednání tedy uplynul více než jeden rok. Novela (zákon č. 230/2014 Sb.), která výslovně upravila délku prekluzivní lhůty (§ 125e odst. 5 zákona o silničním provozu) u správního deliktu provozovatele vozidla dle § 125f zákona o silničním provozu, nabyla účinnosti až dne 7.11.2014. Nově odpovědnost fyzické osoby-provozovatele vozidla za správní delikt podle § 125f zákona o silničním provozu zaniká, jestliže o něm příslušný orgán nezahájil řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 4 let ode dne, kdy byl spáchán (§ 125e odst. 3 a odst. 5 zákona o silničním provozu). Ke dni spáchání správního deliktu a ke dni zahájení správního řízení v nyní posuzované věci však tato výslovná úprava chyběla. Prekluze tedy upravena nebyla nijak.

S ohledem na princip právní jistoty, který vyplývá z principu materiálně chápaného právního státu, je nezbytné trvat na stanovení prekluzivní lhůty i u správního deliktu dle § 125f zákona o silničním provozu; z ničeho totiž neplyne, že by riziko potrestání za uvedený správní delikt (podle znění zákona na věc použitelného) mělo podle zákonodárce trvat „navždy“. Zánik možnosti potrestat pachatele spojený

s plynutím času je přitom podle zdejšího soudu jedním ze základních principů, na nichž je trestání (a tedy i trestání správní) postaveno a jakákoli výjimka z tohoto principu, pokud by měla být podle zákonodárce aplikována, by musela být zákonem založena zcela jasně a jednoznačně. Jde tedy podle zdejšího soudu spíše o chybu zákonodárce, která se projevuje coby mezera v zákoně.

Jestliže zákon o silničním provozu neobsahuje lhůtu, podle které je možné ukládat fyzické osobě pokutu za správní delikt dle § 125f, je třeba tuto lhůtu dovodit způsobem, který je přiměřený (obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18.9.2014, č.j. 9 As 33/2014-53). Je-li z důvodu mezery v zákoně (opomenutí zákonodárce) k vyplnění této mezery v zákoně nucen zdejší soud přistoupit za využití výkladových metod, je nutné minimalizovat míru zásahu do sféry adresáta právních norem (v nyní posuzované věci žalobce). Podle přesvědčení zdejšího soudu je to totiž zákonodárce, kdo má stanovit (podle okolností pro adresáty právních norem přísnější) prekluzivní lhůtu pro zánik odpovědnosti za správní delikt, a nikoli soud. Nejvyšší správní soud se k otázce analogie vyjádřil mimo jiné v rozsudku ze dne 14.9.2011, č.j. 9 As 47/2011-105: *„Analogií aplikace práva je třeba rozumět řešení právem neupravených vztahů podle právní úpravy vztahů podobných. Teorie práva rozlišuje tzv. analogii legis, tedy situaci, kdy se na skutkovou podstatu zákonem neřešenou aplikuje právní norma, která je obsažena ve stejném zákoně a která upravuje skutkovou podstatu nejpodobnější, a tzv. analogii iuris, tzn. situaci, kdy lze výjimečně aplikovat právní zásady příslušného právního odvětví, případně dokonce obecné právní zásady, které obsahuje celý právní řád, ovšem pouze za předpokladu, že není možné postupovat prostřednictvím analogie legis. Použití analogie iuris je ve veřejném právu značně nežádoucí, zatímco použití analogie legis lze za účelem vyplnění mezer v procesní úpravě za předpokladu, že je to ve prospěch ochrany práv účastník řízení, použít.“* Zdejší soud nemá důvod se od závěrů Nejvyššího správního soudu týkajících se analogie jakkoli odklánět; byť je *analogie iuris* zásadně nežádoucí, mohou se vyskytnout případy, kdy je nutné této analogii využít (shodně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21.1.2016, č.j. 6 As 75/2015-17).

Podle přesvědčení zdejšího soudu vyvstala nutnost využití *analogie iuris* právě v nyní posuzované věci. Nejblíže právním předpisem pro ukládání pokuty za správní delikt fyzické osoby (provozovatele vozidla) je zákon o přestupcích, neboť tento zákon alespoň částečně „kodifikuje“ správní trestání fyzických osob. Podle § 20 zákona o přestupcích účinného v době spáchání správního deliktu nelze přestupek projednat, uplynul-li od jeho spáchání jeden rok. Za použití *analogie iuris*, a to nikoli v neprospěch pachatele, je tedy prekluzivní lhůta pro projednání správního deliktu provozovatele vozidla dle § 125f zákona o silničním provozu jeden rok. Správní delikt žalobce v nyní posuzované věci tedy nebyl projednán v propadlé jednorozhodnutí, a žaloba je tak v této části důvodná pro nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí.

Žalovaný tedy pochybil, jestliže o správním deliktu věcně rozhodl, přestože odpovědnost žalobce za tento správní delikt již zanikla. Zdejší soud proto žalobou napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s.ř.s. pro nezákonnost zrušil a podle § 78 odst. 4 s.ř.s. vyslovil, že věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení. V něm je žalovaný vázán právním názorem zdejšího soudu vysloveným v tomto rozhodnutí (§ 78 odst. 5 s.ř.s.); v dalším řízení nechť žalovaný nahlíží na prvostupňové rozhodnutí v souladu s uvedeným právním názorem.

V. Náklady řízení

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 větu první s. ř. s., podle něhož, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, jež důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce měl ve věci plný úspěch, a proto má podle § 60 odst. 1 s.ř.s. právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný ve věci úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení a je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení. Podle obsahu soudního spisu náklady spočívají v zaplaceném soudní poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč společně s náklady zastoupení advokátem (§ 35 odst. 2 s.ř.s.) za dva úkony právní služby po 3 100 Kč spočívající v převzetí a přípravě zastoupení a sepsání žaloby (§ 11 odst. 1 písm. a/ a d/ vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu), společně se dvěma režijními paušály po 300 Kč (§ 13 odst. 3 citované vyhlášky); částka odpovídající DPH přiznána nebyla, neboť zástupce žalobce neprokázal, že je plátcem DPH, přestože byl k tomu soudem vyzván. Celkem tedy byly žalobci k tíži žalovaného přiznány náklady řízení ve výši 9 800 Kč. K zaplacení byla neúspěšnému žalovanému stanovena přiměřená lhůta.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 2. března 2017

Za správnost vyhotovení:
Romana Lipovská

David Raus, v.r.
předseda senátu